

Aretica

EURA

Trunswick

Slot Groenhaven

Concorba

Okaihee

AMAYA

ERDAS

Eerder verschenen:
Vechten voor je leven
Op de vlucht
Overal gevaar
Ijskoud verraad
Wie kun je vertrouwen?
Leeuwenmoed

Wat is jouw spirit animal?
Doe de test op www.spiritanimalstest.nl

ASPIRIT ANIMALS™

Marie Lu

Nu of nooit

Vertaald door Maria Postema

LEOPOLD / AMSTERDAM

Voor Taylor, die van alle grote en kleine dieren houdt.

- M.L.

Eerste druk 2017

© 2015 tekst: Marie Lu

Naar het idee van Brandon Mull

Oorspronkelijke titel: *The Evertree*. Copyright © 2015 by Scholastic Inc. All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, SPIRIT ANIMALS and associated logos are trademarks and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

© 2017 vertaling: Maria Postema

Landkaart: Michael Walton

Omslagontwerp: Charice Silverman

Omslagbelettering: Caren Limpens

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7386 8 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Visioen

Enorme zwarte schubben die over gras gleden. Het oorverdovende gebrul van een gorilla. Een schrille kreet in de lucht. Gras, aarde, rotsen, broze boomschors. Een hartslag diep onder de grond, van iets wat zo oud was als de tijd zelf. De contouren van verstrengelde geweitakken die verschenen en toen weer verdwenen.

Zo begon de droom elke keer. Conor knipperde met zijn ogen, verblind door het licht boven hem. Hij stak zijn hand op om zijn ogen af te schermen, maar het licht scheen door zijn vingers, maakte de randen van zijn huid rood en doorzichtig. Hij zag een goudkeurige flits die meteen weer verdween, maar heel even leken het bladeren. Moeizaam ging hij rechtop zitten. De harde, gebarsten aarde onder hem was zo droog dat de grond verbrokkelde.

Een stem galmde door de lucht.

Conor. Dit is het einde van een tijdperk. We hebben je hier nodig.

Tellun? dacht Conor. Langzaam drong het tot hem door dat het verblindende licht veroorzaakt werd door brand. Alles stond in lichterlaaie.

'Conor!'

Conor keek met een ruk opzij toen hij de vertrouwde stem hoorde schreeuwen. Terwijl zijn ogen aan het licht gewend raakten, beseftte hij dat hij aan de rand van een afgrond zat – en niet ver bij hem vandaan stond Meilin, verzwaard door boeien. Ze stortte zich op een naderende Groenmantel en gooide hem op de grond. Jhi keek machteloos toe. Rollan was in een hevig

gevecht verwickeld met een enorme slang. De slang sloeg haar lijf om Rollans armen en tilde hem hoog in de lucht. Een eindje verderop namen Abeke en Uraza het op tegen een leger dat uit honderden Veroveraars leek te bestaan.

Briggan! probeerde Conor te schreeuwen terwijl het hem eindelijk lukte om op te staan. Hij wilde naar zijn vrienden rennen. Waarom kwam hij zo moeizaam vooruit? *Briggan, toe nou! We moeten ze helpen – waar ben je?* Hij bleef zijn wolf roepen tot hij beseftte dat Briggan in rusttoestand was. Maar er klopte iets niet. Hoe langer Conor naar de tatoeage van zijn totemdier staaarde, hoe vager de afbeelding werd, tot hij niet eens meer goed kon zien of de tekening er nu zat of niet. Zijn hart sloeg over van angst.

Conor.

De gorilla brulde opnieuw en liet de aarde onder zijn voeten beven. Conor keek naar een grote rots achter de plek waar Rollan met de slang worstelde. Daar stond de Koningsaap. Een van zijn vuisten ramde op zijn borst, en in de andere vuist klemde hij iets wat op een verwrongen gouden staf leek die een vreemde, ijle gloed uitstraalde.

De aap keek ineens op zo'n griezelige manier opzij dat de rillingen over Conors rug liepen. De schaduw van het beest slokte Conor helemaal op, bedekte al het land zover het oog reikte. Toen de aap Conor zag staan, kneep het beest zijn ogen tot dreigende spleetjes. Toen gooide hij zijn kop in zijn nek voor weer zo'n brul. Hij stormde op Conor af.

Rennen! gilde Conor tegen zichzelf, maar hij had het gevoel dat zijn armen en benen door dikke stroop waadden. Hij wierp zijn lichaam met elke stap naar voren, maar het leek wel alsof hij telkens teruggetrokken werd. De gorilla kwam steeds dichterbij; zijn kolossale poten beukten op de grond. Conor rende naar de rand van de afgrond, al wist hij niet goed wat hij moest doen als hij daar was. Op het uiterste randje kwam hij slippend met

maaiende armen tot stilstand. Zijn laarzen schopten een regen van kiezels naar beneden. Hij kon geen kant meer op.

Achter hem brulde de gorilla. Het beest was nu vlakbij. Bang dook Conor naast de afgrond in elkaar. Overal om zich heen zag hij zijn vrienden de strijd verliezen en worstelen met vijanden die veel te sterk voor hen waren. Groenmantels werden gedood door Veroveraars en vlammen reikten naar de hemel, tegen de achtergrond van een grauw, dor landschap.

De gorilla was bij hem. Conors laars gleed weg. Hij probeerde zijn evenwicht te bewaren en ondertussen staarde hij recht in de huiveringwekkende ogen van de gorilla. Conor wankelde op de rand van de afgrond.

Er verscheen een enorme adelaar in de lucht. De zon verdween achter zijn glanzende vleugels, die bronskleurig met wit waren. Conor keek omhoog en tot zijn verbijstering zag hij Tarik met wapperende mantel op de rug van de adelaar zitten. *Tarik! Je leeft nog!* Er ging een onbeschrijflijke vreugde en opluchting door hem heen toen hij het vertrouwde gezicht zag. Tarik was er. Alles kwam goed. De Groenmantel stak een gehandschoende hand uit naar Conor, en Conor strekte zijn arm uit.

Maar het was Tarik niet.

Het gezicht veranderde. De vriendelijke, wijze blik maakte plaats voor koude, sluwe ogen. Ineens keek Conor recht in het gezicht van Shane. De jongen glimlachte naar hem, waarbij hij al zijn tanden ontblootte. In de verte vermengde het gebrul van de gorilla zich met de zware stem van Tellun. Shane trok zijn hand terug en Conor zag de gapende afgrond onder zich, die hem helemaal verzwolg.

Slaapwandelen

Het was een koude, druilerige morgen op Slot Groenhaven. Rollan sloeg zijn mantel – de oude groene mantel van Tarik, om precies te zijn – nog wat strakker om zijn schouders en liep naar de hoofdingang, waar hij Abeke samen met Uraza naar het bewolkte landschap had zien staren. De Korale Octopus hing zwaar om zijn nek en bonkte met elke stap tegen zijn borst. Hij merkte dat hij er regelmatig even aan voelde. Na alles wat er was gebeurd – het verraad van Shane, de ontvoering van Meilin, de dood van Tarik – kon hij het zich niet veroorloven om een van hun twee laatste talismans kwijt te raken.

Hoelang was het nu geleden dat Shane er met de talismans vandoor was gegaan? Een paar weken? Voor zijn gevoel was het gisteren gebeurd. En inmiddels waren ze nog steeds bezig om Groenmantels vanuit heel Erdas bijeen te krijgen om het met zo veel mogelijk mensen tegen de Veroveraars op te kunnen nemen. Gefrustreerd klemde Rollan zijn lippen op elkaar. Als Tarik er nog geweest was, zou hij tegen Rollan gezegd hebben dat hij zich geen zorgen hoefde te maken, dat hij rustig moest blijven en helder moest blijven nadenken, dat hij zichzelf moest laten rouwen om vervolgens met een heldere, geduldige geest weer verder te gaan. Maar Rollan kon tegenwoordig alleen nog maar rusteloos door het kasteel dwalen, wachtend op het bericht dat ze konden vertrekken om de talismans terug te halen, Kovo de Aap te verslaan en Meilin te redden.

En Meilin te redden.

Zijn vingers lieten de Korale Octopus even met rust, afgeleid

door die moeilijke gedachte. Haar redden voelde als een onmogelijke opgave. Soms, als hij met de anderen aan het praten was, merkte hij dat hij Meilin zocht om haar de grap te vertellen die net bij hem was opgekomen. Dan had hij echt zin om haar aan het lachen te maken, tot hij ineens weer beseftte dat ze er niet was. Ze was heel ver weg.

Rollan slaakte een zucht. Het was niet slim om de hele tijd te denken aan alles wat er was misgegaan. Hij deed zijn ogen dicht, haalde diep adem en probeerde te doen alsof Tarik nog steeds ergens in Slot Groenhaven rondliep en dat Meilin in haar kamer boven lag te slapen. Hij wist dat het allebei niet waar was, maar op dat moment kon hij zichzelf dwingen het te geloven en hield het zijn sombere gedachten op afstand.

Het weer. Dat was een veel veiliger onderwerp. Hij ging gewoon aan het weer denken.

Voor de vijftiende keer die ochtend bedacht Rollan hoe vreemd het weer de afgelopen dagen was geweest. Het was de droge tijd van het jaar, maar de afgelopen week, terwijl Olvan hun troepen voorbereidde op hun vertrek, hadden ze alleen maar grijze luchten en eindeloze regen gehad. Zelfs de dieren gedroegen zich plotseling vreemd. De vogels waren bijvoorbeeld al heel vroeg aan hun trek begonnen, en toen Rollan omhoogkeek zag hij weer twee gigantische v-formaties naar het zuiden vliegen.

‘Toe maar, Essix,’ mompelde hij tegen zijn valk, die op zijn schouder zat. Als ze zo met haar volle gewicht op hem bleef drukken kreeg hij straks nog last van zijn rug. ‘Ik weet dat je wilt jagen.’

Maar zelfs Essix leek uit haar doen. Ze slaakte een kreetje, zette haar halsveren op om de regendruppels eruit te schudden en nestelde zich nog wat steviger op zijn schouder. Ze leek het helemaal niet erg te vinden om daar te blijven zitten in plaats van eens even lekker op jacht te gaan. Rollan keek haar een tijdje aan. Ze bleef gewoon haar staartveren poetsen, dus hij probeer-

de niet op zijn pijnlijke schouder te letten en besloot dat hij haar maar met rust moest laten. Het was niet echt aan hem om iets over haar chagrijnige stemming te zeggen.

Misschien vond ze het gewoon net zo vervelend als Rollan dat ze alleen maar konden afwachten.

Toen hij bij de ingang van het kasteel was aangekomen, was de miezerregen overgegaan in een stevige bui. Het water bleef even op de stof van zijn mantel liggen voordat het erin trok. Uraza hield hen in de gaten toen ze dichterbij kwamen. Haar staart zwiepte heen en weer. Ze was zijn totemdier niet, maar Rollan vermoedde dat ook zij een beetje ongeduldig werd van al dat wachten.

Abeke leunde naast haar tegen de poort en aaide afwezig de fluweelzachte kop van de luipaard. Ze draaide zich niet eens om toen Rollan bij haar ging staan. De Granieten Ram, hun enige andere talisman, bungelde om haar nek, de lichtgrijze hanger duidelijk zichtbaar tegen haar donkere huid.

‘Zeg,’ zei Rollan, ‘ik weet dat jij eigenlijk de Regendanser van jouw dorp bent en zo, maar kun je misschien een beetje rustig aan doen met dat gedans?’ Hij keek veelbetekenend naar de lucht.

Abeke wierp een korte blik op Rollans mantel en staarde toen weer naar het sombere landschap. Ze leek zijn opmerking niet grappig te vinden en hij zweeg een beetje beschaamd. ‘Hoi,’ zei ze.

Rollan werd ernstig. ‘Olvan zegt dat we klaar moeten staan, want we gaan ergens de komende dagen vertrekken.’

‘Zijn er nog berichten binnengekomen?’

Hij schudde zijn hoofd. Ze hadden tientallen stormvogels en duiven naar hun Groenmantelbondgenoten en vrienden in andere landen gestuurd, in de hoop dat sommige mensen hun noodkreet op tijd zouden ontvangen om te komen helpen. Abeke had verschillende duiven naar Nilo gestuurd om haar vader en zus op de hoogte te brengen.

Vrienden – over een week vertrekken we naar Stetriol. We hebben jullie hulp nodig.

Voor zover Rollan wist had de vader van Abeke niet gereageerd.

‘Sorry,’ antwoordde hij.

Abeke bedankte hem met een knikje, sloeg haar ogen neer en draaide zich weer om.

Rollan tuitte zijn lippen en had voor deze ene keer geen gevatte opmerking paraat. Waar was een goede grap als je hem nodig had? Abeke stond de laatste tijd heel vaak in gedachten verzonken naar de horizon te staren. Hij wist dat ze waarschijnlijk aan het piekeren was over het verraad van Shane en over Meilin die gedwongen was geweest zich tegen hen te keren. En aan de manier waarop ze treurig haar ogen neersloeg kon hij zien dat ze nog steeds vond dat het allemaal haar schuld was.

Meilin. Rollan sprak zichzelf opnieuw streng toe omdat hij nu weer aan dezelfde dingen dacht waardoor hij ook ’s nachts wakker lag en geen hap door zijn keel kreeg. Waar was ze? vroeg hij zich af. Waar dacht ze aan?

Hoe zou het voelen om niet de baas over jezelf te zijn?

Het irriteerde hem dat hij zo bang was om Meilin te verliezen. Hij had het zo lang zo goed volgehouden in z’n eentje. Maar nu moest hij zich zorgen maken om andere mensen, mensen die hij heel erg miste als ze er niet waren, en dat beviel hem helemaal niet.

Abeke keek hem met een schuin hoofd aan, alsof ze kon horen wat hij dacht, en schraapte haar keel. ‘Hij staat je goed,’ zei ze met een flauw glimlachje.

De mantel van Tarik. Er flitsten herinneringen door zijn hoofd aan het laatste gevecht van de Groenmantel, aan de hoopvolle blik in Tariks ogen toen hij zijn eigen mantel over Rollans armen had zien hangen, net voordat hij zijn leven gaf om Rollan te redden. Er trok een pijn door Rollans borst, steeds verder, tot hij het gevoel had dat hij geen lucht meer kreeg.

Toch boden Abekes woorden ook troost. Alsof Tarik niet helemaal weg was. Zelfs nu beschermde de mantel hem door hem droog te houden in de regen. Essix schudde haar veren weer op en de spetters vlogen in het rond.

‘Dank je,’ mompelde hij. ‘Wie had gedacht dat ik me rond deze tijd van het jaar zo warm zou moeten aankleden?’

‘Olvan zegt dat de Groenmantels in Nilo ook raar weer melden.’

‘Zoals?’

‘Zoals bevroren waterpoelen bijvoorbeeld. Hij zei dat sommige dieren niet weten wat ze ermee aan moeten en niet bij het water kunnen komen.’

Bevroren water. In Nilo? Rollan probeerde zich de oase waar ze Cabaro hadden gevonden voor te stellen met een dikke laag ijs eroverheen. ‘Nou. Dat klinkt echt als een fijne, doodgewone zomer.’

Abeke moest onwillekeurig een beetje gniffelen om zijn sarcasme. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik dat ooit heb meegeemaakt toen ik nog in Nilo woonde; ik heb er zelfs nog nooit verhalen over gehoord. De stammen zullen wel in rep en roer zijn.’

‘Of ze zijn lekker aan het schaatsen en spelletjes aan het doen. Dat zou ik in elk geval doen.’

Dat ontlokte haar een oprechte glimlach. ‘Ik zie het zo voor me. Met houten plankjes en antilopenbotten onder je voeten.’

Rollan boog zich met een samenzweerderige glimlach naar haar toe. ‘Dat zou Uraza vast heel leuk vinden. Toch?’ Hij knikte naar Uraza, die hem een vernietigende blik toewierp.

Ze grinnikten even en toen ebde het vrolijke moment weer weg.

Rollan bedacht dat Abeke zich waarschijnlijk afvroeg hoe het met haar vader en zus ging. Hij schraapte met zijn laarzen over de vochtige tegels. ‘Denk je dat alles goed met hen is?’ vroeg hij.

Abeke haalde haar schouders op. Ze rechtte haar rug en deed

net alsof ze heel zelfverzekerd was. ‘Daar ben ik niet zo mee bezig,’ zei ze, bijna te zorgvuldig in haar zorgeloosheid.

Uit haar houding en stem bleek zo duidelijk dat ze het niet meende dat Rollan het zelfs zonder Essix’ gave gemerkt zou hebben. Toch knikte hij alleen maar. Hij was zijn mentor kwijtgeraakt, de enige man die hij ooit als een vader had beschouwd... maar Abekes échte vader had haar laten vallen. En de jongen die Abeke als een goede vriend had beschouwd – Shane – had misbruik gemaakt van die vriendschap.

‘Abeke,’ zei Rollan ineens terwijl hij zijn hand op haar arm legde. Uraza en zij keken hem tegelijk aan. ‘Luister. Ik snap hoe dit voor je moet zijn. Je hoeft bij mij niet de schijn op te houden.’ Hij aarzelde. Hij was nooit zo goed in serieuze gesprekken. ‘Jij kunt er niets aan doen,’ zei hij uiteindelijk. ‘Shane heeft jou verraden... Hij zou zich schuldig moeten voelen, jij niet. Je kon het niet weten. Jij bent aardig, goed van vertrouwen. En ik wilde alleen maar zeggen... nou ja, dat ik het jammer vind dat mensen daar telkens weer misbruik van maken.’

Abeke keek hem heel lang aan. Ze zag er nog steeds verdrietig uit, maar Rollan had het idee dat de schuldige blik een heel klein beetje uit haar ogen verdween. Even later knikte ze. ‘Dank je wel,’ mompelde ze. ‘Ik vind het jammer dat jij zo lang hebt moeten wachten voordat je anderen kon vertrouwen,’ antwoordde ze.

Er viel een prettige stilte. Na een tijdje gaf Rollan haar hoofdschuddend een por. ‘Dat ijs gaat wel weer weg, dat weet ik zeker. Ik zou het alleen wel irritant vinden als Nilo alle blauwe lucht en zon inpikte.’

Abeke schonk hem een wrang glimlachje. Uraza liet een troostend gebrom horen en gaf Abeke toen een kopje tegen haar hand.

Ineens voelde Rollan Essix verschuiven op zijn schouder. Een ogenblik later zette ze zich af en vloog met een oorverdovende kreet de lucht in. Hij wankelde bijna achteruit door de bewe-

ging. Hij kromp met tuitende oren in elkaar en keek haar na terwijl ze wegscheerde. ‘Hé!’ riep hij geërgerd omhoog. ‘Ik weet heus wel dat je hard kunt schreeuwen – je hoeft je niet zo uit te sloven!’

‘Wat doet ze?’ vroeg Abeke.

‘Geen idee. Waarschijnlijk heeft ze besloten dat ze toch honger had.’ Maar de overvliegende vogels waren inmiddels al veel te ver weg. Blijkbaar had iets anders haar aandacht getrokken. Rollan keek naar Essix, die steeds verder bij hem vandaan vloog...

... en toen schoot de wereld om hem heen ineens naar voren en kon hij door haar ogen kijken.

Hij zeilde omhoog, steeds hoger, over het kasteel door de open lucht, en toen keek hij naar beneden, waar hun kleine gestalten bij de ingang stonden. Essix’ blik richtte zich op de borstwering van het kasteel. Ze krijste weer. Deze keer was het een kreet die duidelijk zei dat er iets heel erg mis was.

Rollan tuurde naar het kasteel. Daar, boven op de natte, gladde borstwering, liep Conor.

Conor liep niet behoedzaam. Hij slingerde en waggelde gevaarlijk dicht bij de rand, alsof hij niet helemaal wakker was. De haartjes op Rollans nek kwamen overeind. Wat deed Conor daar in Erdasnaam? Rollan knipperde met zijn ogen en zijn zicht schoot weer omlaag, terug naar hemzelf. Vol afgrijzen wees hij omhoog.

‘Is dat Cónor?’ vroeg hij ongelovig.

‘Hè?’ riep Abeke uit. Ze volgde zijn vinger. Meteen ging ze rechtop staan en tuurde omhoog alsof ook zij haar ogen niet kon geloven. Ze zette haar handen aan haar mond. ‘Conor!’ riep ze naar de borstwering. ‘Hé, Conor!’

Maar Conor leek haar niet te horen. Hij leek zelfs helemaal niets te merken, zelfs niet dat hij nu langs de rand van de borstwering schuifelde. Waar was Briggan? Rollan speurde verwoed de toren af, maar de grote grijze wolf was nergens te bekennen. Dan was Briggan zeker in rusttoestand.

Er liep een rilling over Rollans rug toen hij aan Meilins vreemde, door de Gal verstoorde gedrag dacht. Stel dat Conor ook op de een of andere manier door de Gal beïnvloed werd? Opeens wilde Rollan heel graag Tarik roepen – tot hij zich met een schok weer realiseerde dat Tarik hen niet meer kon helpen.

‘Kom!’ siste hij naar Abeke en hij pakte haar hand. Hij rende door de poort het kasteel weer in, naar de trap die naar de omloop van de toren leidde. Met twee treden tegelijk stormden ze omhoog. Rollan struikelde bijna, maar wist zijn evenwicht te bewaren en holde verder. Uraza sprong naast hen mee; elke pas van haar was net zo lang als drie van hen.

Tegen de tijd dat ze de natte borstwering bereikten, was Uraza al boven. Rollan wreef de regen uit zijn ogen en richtte zijn blik op Conors wankelende gestalte.

Nee!

Essix krijste weer en dook op de jongen af. Rollan sprong zo snel mogelijk naar voren.

Hij bereikte Conor net op het moment dat Conor van de rand gleed.